

2012.szeptember 06.

Este még bizonytalanok voltunk a reggeli indulást illetően, pontosabban az uticélt nem döntöttük el. Az esti meteo szerint szép napok jönnek, így ráérünk kis lépésekben haladni. Mi több, a hullámvás is lecsökken a Faxafloi-i öbölben ha még várunk egy kicsit, szóval nyugodtan megállhatunk a közeli Olavsvik településen egy napra. A reggeli előrejelzés azonban már koránt sem volt olyan rózsaszínű, mint amit este 9-kor töltöttünk le, s a Harbour Masterrel való beszélgetés még inkább a gyors haladásra ösztönzött. Csakhogy eddigre elvacakoltuk az időt. Amikor végre sikerült elindulnunk Zoli azt mondta: ezt a kései indulást még meg fogjuk bánni. Így próbált „bíztni” bennünket. Szó mi szó, mi fél tízkor már árkon-bokron túl szoktunk lenni, most pedig épp csak a kikötőköteleket oldottuk el. Az éjjeli nagy szelek – amelyek immár megszokottak voltak az elmúlt egy hét során – nagy hullámokat keltettek, így a hosszú kihajózás elég körülményes és rázós volt. Később egy darabig motorral és vitorlával együtt haladva mentünk a szinte szembe jövő, és ekkor épp nem túl erős szélben. Mivel az idő szép napos volt, Kristóf hosszasan kinn volt a fedélzeten és szokás szerint „Boltos bácsis” játékot játszottak Zolival. Csenge egyszer megkérdezte Zolit, nem volt-e valami zátony a jobb oldalunkon, mert a víz felszínén olyan furcsa apró tarajokat vagy habokat látott. Zoli a térképek átnézése után erre a kérdésre nemmel felelt. A napsütés ellenére a szél hideg volt, és Kristóffal bementünk a kabinba, mert némileg átfagyunk. Még épp csak vetkőztettem a gyereket, amikor megreccsent a VHF rádió amiben ismét „Gale warnings” figyelmeztetést mondtak, s pár pillanat múlva Zoli elkezdte erőteljesen püfölni a kabin tetejét. „Nem tudok egyszerre három dolgot csinálni, értsd meg!”- mondtam, s mérgesen nyújtottam ki a diktafont, gondolván a VHF adást akarja felvenni. Nem-nem, gyere gyorsan, nagy uszonyok vannak előttünk, mondta Zoli izgatottan. Mikor kimentem, a látványtól én is igazán izgatottá váltam, és hasonló módon inspiráltam Csengét. Végül csak szegény Kristóf maradt benn a kabinban. Ha három perccel később visszük be, Ő is látta volna Őket. Kardszárnyú delfinek voltak, s ahogy Csenge mondta: apa-anya és a gyerekek. Bizony, egy egész csapat, s úszott velük egy kis kardszárnyú is. Közel jöttek, el-elmerültek, s ekkor megtudtuk mi lehetett a Csenge által zátonynak vélt furcsa vízfelszín. Ilyenkor csíkokban olyan lett a víz, mint ha ott erős bríz jelent volna meg. Hát persze, csaptam a homlokomra, így vadásznak ! Buborék függönyöket eregetnek, s azzal kerítik be a halrajokat, amelyekből azután jókat lakmároznak. Lassan úsztak és sokszor egészen a hajó közelében. Komótoságukat látva nehéz volt elképzelni, hogy ezek a hatalmas állatok 50 km/óra sebességgel is képesek úszni. A hátuszonyaik a husaviki Bálna Múzeum adatai szerint 180-200 cm-re is megnőnek. Hogy ezek mekkorák lehettek, nem tudtuk megítélni, de lenyűgözőek voltak mind a test, mind a hátuszony méreteik.

Én kormányoztam, Zoli mondta az irányokat és fényképezett, Csenge pedig ámuldozott. Kristóf ez alatt a kabinban volt jó gyerek. Közben egyre közelebb kerültünk a parthoz, és már nem csak az orca-kat kellett keresnünk, hanem egyidejűleg figyelni a térképet, a vízmélységet, s kerülgetni az itt-ott kirakott halászbólyákat is. Csenge azt mondta, ezek azért „gyilkos bálnák”, mert kicsalják a hajókat a zátonyos vizekre, és ott a hajók elsüllyednek. Szerencsére ők sem vágytak a túlzottan sekély részekre, gondolom inkább az ebédjüket keresték. Láttuk őket a felszínen, a hajóhoz egészen közel úszni és láttuk a nyomait annak, hogyan vadásznak. El kell mondanom, a víz alatt suhanó buboréktorpedók nyoma sokkal félelmetesebb volt, mint a felszínen komótosan úszó nagy testeké. Meglepődtünk, hogy milyen nagyok. Persze olvastuk korábban, de olvasni róla és szinte kéz közelben látni, az más érzés és egy másik felismerés. Nagyon örültünk ennek a találkozásnak. Igaz, nagyobb delfineket gyakran látunk az út során – többnyire csak futólag tűnnek fel az uszonyaik s mennek is tovább – de orca-t látni és ilyen közlről, az eddig csak vágyalom volt. Most már valós élménnyé vált.

Késésben voltunk, nem időzhattünk túl sokáig bármennyire is csábított a lehetőség. Mennünk kellett Arnastapi bezárt kikötője felé. Hát igen, azt már tudtuk, hogy a kikötőt épp átépítik, s ezért „bezárták”, nem lehet odaállni a mólóhoz, de a Harbour Master előzőleg telefonon felhívta az ottani kollégáját, aki szerint valahol áll benn egy halászhajó, s a mellé oda tudunk kötni. Úgy számítottuk, hogy estére érünk

oda, s a Coast Guardot a menetrendszerinti bejelentkezéskor Zoli arról faggatta, hogy ha a kikötőt átépítik, vajon a mólón lévő világítótorony működik-e? A válasz nem volt határozott, de megnyugtatónak gondoltuk. Időközben felerősödött a szél és jó ütemben vitorláztunk, szoros ívben követve a part vonalát. A part menti sziklákon megtörő és felcsapó hullámoknál csak a meglepő szikla alakzatok látványa nyűgözött le jobban. Volt, amit egyértelműen emberi kéz alkotásának – várnak, erődnek – véltünk, s egy másik szögből kiderült, az is a természet alkotása.

Az erősödő szél nem lepett meg bennünket, estére menetrend szerint meg kellett érkeznie. Számunkra most jól jött, s második reffre kurtított vitorláinkkal hét - nyolc csomó közötti sebességgel

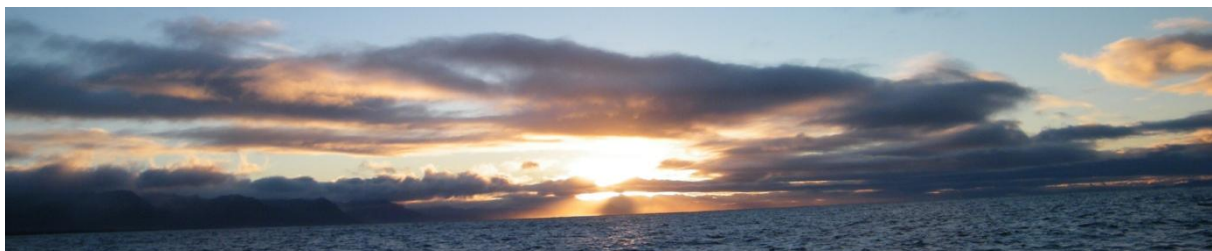
szárguldottunk. Rövidesen feltűnt Arnastapi kikötője. Szerencsére a világítótorony fényeit még nem kellett keresnünk, de a bejáratot körülvevő és ismét más alakú és szerkezetű sziklatornyokon megintcsak ott ragadt a tekintetünk. Hányadszor képesek elkápráztatni bennünket az újabb és újabb természeti formák? A bejárat szűk volt, a kikötő pedig meglepően kicsi. Az egy szem otffelejtt halászhajót egészen közel kötötték a kőgáthoz, és két kötél „V” alakban próbálta eltartani a mólótól. Gondunk ugye csak azzal lehetett amelyik a kőgáttól távolabb volt, s egy messzebbi, ám félig elmerült bójára ment. Kisebb izgalmak következtek, de nem úsztunk rá a kötélre és Zoli gond nélkül betolatott a kényes helyre.

Már csak az nem volt világos, hogyan tudunk majd onnan elindulni ha továbbra is erre fúj a szél? No, de ez még a távoli holnap kérdése volt. Este kimentünk egy kicsit sétálni, majd Zoli begyújtotta az olajkályhát, én pedig meleg vacsorát készítettem. Ma jól haladtunk, szép részeken jártunk, az orca-k nem mindennapos élménnyel gazdagítottak bennünket, biztonságos kikötőbe értünk, ahol meleg étel és meleg kabin kényeztetett bennünket, szóval nagyon elégedettek voltunk a világ folyásával. Az éjjelre beígért szélerősödés is megjött, így az olajkályhánk lángja az egyik szellőkésnél elaludt, a hajónkat pedig dühödt szelek rángatták hajnalig. Mi elszántan próbáltunk aludni, több-kevesebb sikerrel.

2012. szeptember 07.

Zoli 5,45-kor kelt, s ébresztette Csengét is. Ébredj – mondta – indulnunk kell, mert most épp elcsendesedett a szél. A válasz ennyi volt: basszus.... Csenge nehezen kel fel reggelenként, de dicséretére legyen mondva most nem kellett sokáig ébresztgetni. Míg a szél kicsit megpihent, mi gyorsan összekészültünk és a csodával határos módon, simán elindultunk a hajóval. Kötelek be, hajó orrát meredeken ellökni, hogy a keresztbe menő kötélre rá ne úszhassunk, s már fordultunk is a keskeny kijárat felé. Aiolosz eközben pihenőt tartott, különben ott rostokolhattunk volna még néhány napig. A mai utunk a nagy és jobbára dőghullámozás jegyében telt. Időnként olyan meglepő hullámhegyek alakultak ki amelyek méretét meg se tudtuk becsülni. Az út elején még kinn voltunk a fedélzeten, néztük az érdekes felhőket, amelyeket kezdtek megvilágítani a nap sugarai,

később azonban visszavonultunk a kabinba. Kilenc körül Zoli felvetette, hogy kellene valamit reggelizni, de ezt az ötletét csak Kristóf támogatta, Ő azonban lelkesen. Lévén kenyérünk nem volt, gondoltam főzök egy zacskós sajtos-baconos tésztát. Persze szigorúan a tűzhelyhez hevederezve magamat :) A kabint betöltötte a készülő zacskós étel jellegzetesen erős szaga. Ez után már csak Kristóf volt lelkes a reggeli kérdésében. A dolgokhoz hozzájárult az is, hogy Zoli időközben felfedezte, elfelejtettük a fürdőszobában visszazárni a kályha gázolajos tartályának a tetejét, s persze frissiben elkezdte a hullámvásban kilötyögött bűzös olajat letörölgetni. Egyébként is utálja a gázolajszagot, e mellé jött még az aromás zacskós tészta... hát rövidesen kiment inkább a fedélzetre egy kis friss levegőt szívni. Minden esetre mire a tészta elkészült már jól volt, de a „reggelit” a fedélzeten fogyasztotta el. Az előrejelzéssel ellentétben ma nem volt eső, sőt napsütés kényeztetett bennünket, így később mindannyian kiülhettünk a fedélzetre. Csenge olvasott, Zoliék kitartóan játszották a „Bolton” játékot. Jól haladtunk, s a Coast Guard által kért 3 óránkénti bejelentkezésekben egyre derülátóbbak voltunk a várható érkezési idő tekintetében. Akranes kikötőjébe délután öt előtt érkeztünk meg, s az úszómóló meglepő stabilitást adott az egész napi billegés után. Nem soká bicegve megérkezett a Harbourmaster, adott egy kulcsot a kapuhoz és teára invitált bennünket. Ebből is tudtuk, jó helyen járunk.

(A Pilot könyv a kikötésről összesen két mondatot ír, valahogy így: „Úszómóló a jobb oldalon. Barátságos kikötőmeser.” Hát igen, ez a lényeg.)